

РЕШЕНИЕ

№ 1066

гр. Перник, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от ЛОРА Р. СТЕФАНОВА Гражданско дело №
20231720100515 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по отрицателен установителен иск с правна
квалификация чл. 439 от ГПК, във вр. с чл. 110 и сл. от ЗЗД.

Образувано е по искова молба, подадена от Д. И. Д., ЕГН ***** от гр.
*** против „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на
управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от
изпълнителния директор Ч.К.С.

Ищецът твърди, че с изпълнителен лист, издаден по ЧГД № 2516/2017 г. по
описа на ПРС е осъден да заплати на ответника сумата от 2080.98 лв. -
главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до
30.04.2016 г., сумата от 242.44 лв., представляваща лихва за забава на
месечни плащания за периода от 09.07.2015 г. до 11.04.2017 г.

Твърди, че въз основа на така издадения изпълнителен лист, по молба на
ответника, на 19.10.2017 г. е образувано изпълнително дело № 1600/2017 г. по
описа на ЧСИ С(Б. , с район на действие ПОС. Сочи, че по него ответникът не
е искал извършване на изпълнителни действия, не е внасял такси и разноси,
поради което то е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Твърди, че вземането, обективизирано в изпълнителния лист е погасено,
поради изтичане на давностния срок.

Искането към съда е да признае за установено по отношение на ответника,
че ищецът не му дължи, поради погасяване по давност на правото на
принудително изпълнение, сумата от 2080.98 лв. – главница, представляваща
стойността на ползвана и неплатена топлинна енергия за периода от
01.05.2015 г. до 30.04.2016 г., сумата от 242.44 лв., представляваща лихва за
забава на месечни плащания за периода от 09.07.2015 г. до 11.04.2017 г.,
ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2017 г. до

окончателното плащане, както и разноски в размер на 96.47 лв., за които вземания е издаден изпълнителен лист по ЧГД № 2516/2017 г. по описа на Районен съд - Перник и е образувано изпълнително дело № 1600/2017 г. по описа на ЧСИ С(Б., с район на действие ПОС. Заявена е претенция за присъждане на направените по делото разноски.

Исковата молба с приложенията е връчена на ответника. В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор.

Ответникът счита иска за допустим, но неоснователен. Сочи, че погасителната давност за спорното вземане не е изтекла тъй като е прекъсвана многократно с действията, извършени по изпълнително дело № 1600/2017 г. по описа на ЧСИ С(Б., с район на действие ПОС, което е преобразувано в изпълнително дело № 1629/2022 г. по описа на ЧСИ С(Б., с район на действие ПОС.

Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Заявена е претенция за присъждане на направените разноски. Направено е възражение срещу размера на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение, като е посочено, че при уважаване на иска такова следва да се присъди в минимално предвидения размер в Наредба № 1/2004 г.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован не се е явил и не е изпратил представител.

В съдебно заседание, ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт С. оспорва иска и моли съда да го отхвърли като неоснователен. Претендира присъждане на направените разноски.

Съдът като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид наведените от страните доводи и обсъди събраните по делото доказателства в съответствие с чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намери следното:

Искът е процесуално допустим.

Правният интерес на ищеца от воденето му се установява от представения изпълнителен лист, издаден на 14.07.2017 г. въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ЧГД № 2516/2017 г. по описа на Районен съд – Перник. С него ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 2080.98 лв., представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 15.05.2015 г. до 30.04.2016 г., сумата от 242.44 лв. – законна лихва за забава за периода от 09.07.2015 г. до 11.04.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2017 г. до окончателното плащане, сумата от 46.47 лв. – държавна такса и 50.00 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Така изложеното обосновава правния интерес на ищцата да предяви настоящия иск за установяване, че правото на принудително изпълнение на вземането на ответника, обективизирано в процесния изпълнителен лист не съществува, тъй като е погасено по давност.

Разгледан по същество искът е неоснователен. Съображенията за това са следните:

От представеното копие на изпълнително дело № 1600/2017 г. по описа на ЧСИ Стлиян Бадев се установява, че то е образувано въз основа на посочения по-горе изпълнителен лист по молба на ответника от 19.10.2017 г. В нея е поискано извършването на справки за установяване имущественото

състояние на длъжника и налагане на запор върху получаваните от него пенсии или трудови възнаграждения.

След извършване на необходимите справки, частният съдебен изпълнител на 06.11.2017 г. е изпратил четири запорни съобщения – до работодателя на длъжника за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение и до Банка ДСК ЕАД, Първа инвестиционна банка АД, Юробанк България АД за налагане на запор върху банковите му сметки.

На 29.11.2017 г. е наложен запор върху банковата сметка на длъжника в Банка ДСК АД, а на 30.11.2017 г. – върху трудовото му възнаграждение.

По наложените запори не са удържани суми.

Други действия по изпълнителното дело не са извършвани.

С молба от 15.08.2022 г. ответникът е поискал да му бъде върнат изпълнителния лист и го е получил на 18.08.2022 г.

С молба от 08.09.2022 г. ответникът е поискал въз основа на същия изпълнителен лист да бъде образувано изпълнително производство за принудително събиране на вземането. Въз основа на молбата е образувано изпълнително дело № 1629/2022 г. по описа на ЧСИ С(Б.. С молбата взискателят е възложил на ЧСИ правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ. Поискал е да се извърши проучване на имуществото на длъжника и да се наложат запори върху несквестируемите вземания.

На 16.09.2022 г. е изпратено запорно съобщение до работодателя на ищеца за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение.

Въз основа на наложения запор не са удържани суми.

Предвид така установените факти, от правна страна съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 439, ал. 2 от ГПК предвижда възможност за длъжника по изпълнително дело в исков процес срещу взискателя да установи, че поради факти, осъществени след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, вземането му е престанало да съществува.

Ищецът твърди, че те са се погасили, поради изтичане на давностен срок съгласно чл. 110 и следващите от ЗЗД.

За уважаване на предявения иск, в тежест на ищеца е да установи, че след влизане в сила на изпълнителното основание, в което е обективизирано спорното вземане, е изтекъл срокът, предвиден в ЗЗД за погасяването му.

В случая изпълнителното основание е такова по чл. 404, т. 1 от ГПК – заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. Съдебното производство по чл. 410 и следващите от ГПК до издаването на заповедта за изпълнение протича, като едностранно и безспорно. След издаването на заповедта и връчването и на длъжника, последният има възможност в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК да оспори вземането, обективизирано в нея, без да излага съображенията си за това. В тази си част производството е двустранно и спорно. Затова след изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, възраженията на длъжника срещу вземането се преклудират. Издадената заповед за изпълнение влиза в сила и с обвързваща страните сила установява, че обективизираното в нея вземане, индивидуализирано по основание и размер, съществува към момента на изтичане на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК.

Така установеното вземане може да се оспорва само по реда на чл. 424 от

ГПК при наличие на новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли бъдат известни до изтичане на срока за възражение и по реда на [чл. 439 от ГПК](#) - въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Затова издадената и влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по своите последици се приравнява на съдебно решение, с което е установено вземането, по смисъла на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД и срокът, с изтичането, на който признатото с нея вземане се погасява, е пет години. /в този смисъл решение по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, [решение по т. д. № 1562/2015 г.](#) на ВКС, решение по [гр. д. № 1722/2021 г.](#) на ВКС и други /.

Началният момент на срока по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е влизането в сила на изпълнителното основание, в което е обективизирано вземането. С оглед доказателствата по делото, за такъв следва да се приеме, моментът на издаване на изпълнителния лист – 14.07.2017 г.

Съгласно чл. 116 от ЗЗД давностният срок прекъсва: с признаване на вземането от длъжника; с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство; с предприемане на действия за принудително изпълнение.

Основанията за прекъсване на погасителната давност са изчерпателно изброени и съгласно чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от настъпването им започва да тече нова давност.

В т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС са дадени разяснения относно нормата на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, а именно кои действия, извършени в хода на изпълнителното производство прекъсват давността. Това са всички валидни изпълнителни действия в рамките на определен изпълнителен способ - независимо дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#), като например: насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазаж, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Изрично е посочено, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълг, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В настоящия случай с подаването на молба от ответника на 19.10.2017 г. за образуване на изпълнително дело, в която се съдържа искане за прилагане конкретен изпълнителен способ, е прекъсната давността за вземането и от същия момент е започнала да тече нова пет-годишна давност. По същото изпълнително производство давността е прекъсната и на 06.11.2017 г. – с изпращането на заповедите съобщения, както и на 29.11.2017 г. и на 30.11.2017

г., когато са наложени запорите върху банковата сметка на длъжника и върху трудовото му възнаграждение.

Следващото прекъсване на давността е с подаване на редовна молба на 08.09.2022 г. за образуване на ново изпълнително производство - № 1629/2022 г. по описа на ЧСИ С(Б., а в следствие и с изпращането на запорно съобщение по него на 16.09.2022 г. Видно е, че от последното изпълнително действие по изп. д. № 1600/2017 г. – 30.11.2017 г. до подаването на молбата, въз основа на която е образувано изп. д. № 1629/2022 г. – 08.09.2022 г. , не е изтекъл петгодишният срок по чл. 117, ал. 2 от ГПК. Такъв не е изтекъл и до приключване на съдебното дирене по делото. Затова не е погасено правото на принудително изпълнение за спорното вземане. Предвид изложеното искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. и 24.00 лв. – заплатена такса.

По изложените съображения, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен на основании чл. 349 от ГПК за признаване на установено, че Д. И. Д., ЕГН ***** от гр. *** не дължи на „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от изпълнителния директор Ч.К.С. поради погасяване правото на принудително изпълнение на сумата от 2080.98 лв. – главница, представляваща стойността на ползвана и неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2016 г., сумата от 242.44 лв., представляваща лихва за забава на месечни плащания за периода от 09.07.2015 г. до 11.04.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2017 г. до окончателното плащане, както и разноски в размер на 96.47 лв., за които вземания е издаден изпълнителен лист по ЧГД № 2516/2017 г. по описа на Районен съд – Перник, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Д. И. Д., ЕГН ***** от гр. *** ДА ЗАПЛАТИ на „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от изпълнителния директор Ч.К.С. сумата от общо 124.00 лв. /сто двадесет и четири лева/, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____